Otto Schneid
Papers

Between life and death
(Ben mavet le-hayim)

60:29

29

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

נפתלי שי"ף

ב י ן   מ ו ת   ל ח י י ם

ספור

עלי פתח את ארון הבגדים ומצא, שאין הרבה לבחור, הלא אין לו הרבה. המתאימה ביותר תהיה החליפה הכלולה הזאת, שהיתה בימים ההם חגיגית ונתמלאה מכבר כתמי עבודות הגן והבית. בין כה וכה ילבש מעליה את האדרה הקלה. על כל לבוש אחר חבל. שישאר להם משהו שבמשהו. מצד אחר עלולה בחירתו זאת לעורר חשד. הלא בבגדים עלובים עד כדי כך לא עזב את הבית אף פעם. מוטב בכל זאת ללבוש את השביה, היא פחות ישנה ובדחק עוד אפשרית. זהירות כזאת מפליאה את עלי עצמו. אם כן, יש גבול לאדישותו, עודנו מעוניין במשהו. במה? שממעשהו לא תצא עליהם דבה, שצלו לא יאפיל כל חייהם? שהחלטתו לא תוסיף עוד על כל הסבל רגשי אשמה ויסורי חרטה וסדי שחר? עתה היה לבוש, הביט אל הראי וראה את פניו תמוהים. כנראה נבע תמהונו מעצם העובדה, שהסתכל בראי, כאילו היה עוד מחשיב את חיצוניותו או את הרשם שיעשה על אחרים. די, רב לו לשקול ולחזור ולשקול, כי אין להם משקל, לחיי אדם, לאבעבועת המים הזאת, לרגע הכאוב הזה, החולף ללא רחם, הבל ידו והבל שמו. אם תאריך, אם תקצר, מאי נפקא מינה? אלא שעכשיו צריך לקצר. היא עלולה להקדים ולחזור ועוד פעם עלול להתקומם משהו בלב המבצע, צרי לשוא. אל פגישה, אל שיחה, אל ערעור. אין לו עוד כח, לא לשקר ולא לאמת. ויותר קרוב לודאי, שתסכים אפילו לצאת עמו כאשר תסבול את צאתו. הכביש הרטוב שיקף את אור השני של השמש השוקעת. בהוי של כל הבריות האלה לא ישתנה דבר, לטובה לא ישתנה. הם יוסיפו לרדוף בצע והבלים ועד קצם ידעו רק את השעה והרף העין. בשיחותיהם העניות יהיה מחר עוד דבר ושמן-מה לא יציקו לאבלים ולא יקפחו אותם. הוי, איך תוכל ותפקיר אותם, את היקרים ביותר תחת השמים, אתה, האב המסור, התשליך אתה את הברכה, שלה צפית מאז? הנהג לא לקח את הכסף בתנועה מהירה וסתמית, אלא עקר אותו מן היד, בטינה בלתי מוסוית, צמא להעליב, לא חשוב את מי. המצפצפים פה יוסיפו לשאת את הגמל, המסכנים, את הויתם המרה, המתובלת בקצת שמחות מדומות. כמה תקוות נתלו בהם כשנולדו, כמה ברכות קבלו, כמה תחינות עלו למענם..

אוי, הרוח הקרה של שפת הים, חטפה לה את הכובע. היא באה דחיפות דחיפות, דוקרת באזנים ומגרה את הגרון המפונק, שבימים טובים היה עוסק בזמרה ומתפרק בהלל, בהתפעלות על היקום ועל שפע חסדו, על הרקיע ועל השדות, על האהבה ועל הכח, על ברכות ועל נחמות. הכוכבים הראשונים היו בימים ההם רצויים, ידידים. חביבים היו אורות הלילה יותר מאור החמה, קרובים רחוקים. ביתר בטחה היו עוטפים ובקול דממה אומרים רוגע. גם עתה היה הלילה מחסה טוב כמו בית הורים. טוב למלאות את הראות באויר תלח, בנשיפת הלילה, בצלי הרוחות, בריח הנחשולים. טוב למשוך לתוך החזה את שפע היקום, לספוג בכל האברים את לטיפותו, את גבורתו, את יפיו הנצחי. לעומת החיים בכבודם ובעצמם מה טפל נראה כל מה שנתנו ומה שלא נתנו. לו יכול אדם לחיות עם אותו הוד החיים, כי אז היה האשר לו כהיות המים לדג. בלתי תלוי בכל השב ובכל גבס, היה שלו פסמי הלילה עם צבא העולמות ושלם כים עם מימיו. כי אז היה פטור מרטט הרגע. הלא הוא חלקו בנצחיות ודרכו יכנס בחיי עולם. אך הבריות מחבקות בכל יקר רק את אשר עומד להפרד מעליהן. את החיים אין יודעים אלא כשהם מול המות.